

[Erik Eriksen.]

som jeg i øvrigt skal vende tilbage til i anden sammenhæng.

Rundt om på landets vælgermøder var det så overladt de radikale kandidater at forsvare balancekunsten. Den nuværende højtærede undervisningsminister hr. Jørgen Jørgensen var mere enkel i sin valgkamp; han er jo i det hele taget en mere enkel natur end den højtærede økonomiminister. Som ved alle tidligere valg samlede den højtærede undervisningsminister sine anstrengelser om at forsvare socialdemokratiets politik og angribe venstre og de konservative. Økonomiministeren kom dog for skade at true vælgerne en enkelt gang, idet han truede dem med, at de ville få højere skatter, hvis det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen blev finansminister igen. Sådan kan det gå, når man ikke er i stand til at se tre uger frem i tiden!

Det ærede medlem hr. Kirkegaard forklarede sine vælgere, at den radikale holdning ikke indebar noget ultimatum; partiet ville gennemføre sin politik i samarbejde med andre, også med venstre og konservative. I Vejlekredden bekendte den radikale kandidat sig af hele sit hjerte til en liberal politik — og sådan kunne jeg blive ved. Men det får vel være nok at sige, at hvor forskellige synspunkterne end kunne være, var der ikke, så vidt jeg har kunnet se, nogen radikal kandidat, som afviste en bred liberal samling. Jeg tror, at hvis man havde afvist, er det sandsynligt, at en og anden, der nu stemte radikalt, havde betænkt sig en ekstra gang.

Retsforbundets valgkamp blev ført efter, hvad jeg må kalde den sædvanlige recept. Partiet var jo som hidtil i den lykkelige situation, at det ikke havde medansvar for noget som helst. Det skar de fire gamle partier over én kam. Mest gik det dog ud over socialdemokratiet og de radikale. Det er da også disse to partier, der indtil fornylig har stået retsforbundet fjernest på vigtige områder i den økonomiske politik.

Hvis man skræller veltalenheden af de

bemærkninger, som den nuværende højtærede minister uden portefølje hr. Viggo Starcke fremsatte under den sidste politiske debat i folketinget, var hovedpunkterne: de indirekte skatte og afgifter fordyrer produktionen og forbruget; vareinspektoratet må lukkes; handelsministeriet og boligministeriet må afvikles; pristalsfamiliens skatter må nedsættes og helt afskaffes for indtægter under 12 000 kr.; skattefrihed for overarbejde. Og dertil de sædvanlige betragtninger over toldens udvikling samt grundskyldens gennemførelse.

Jeg må have lov at nævne, at som et festligt punktum gjorde det daværende ærede medlem hr. Viggo Starcke det andet ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard til den hovedansvarlige for alle økonomiske ulykker her i landet. Det daværende ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard svarede med at anføre retsforbundslederens privilegium: at kunne køre på frihjul — for ikke at sige løbehjul — her i tinget, uden at hans mærkelige påstande blev taget alvorligt. Men den nuværende minister uden portefølje var ikke mundlam. Han ønskede aldeles ikke at lade den radikale ordfører i fred og spurgte direkte de radikale, om det virkelig var deres tanke, at der skulle samarbejdes om flere skatter.

Jeg nævner kun dette for at sige til den højtærede økonomiminister, at der virkelig var øjeblikke under denne debat, hvor jeg i hvert fald var naiv nok til at have følelsen af, at han og hans parti stod nærmere venstre og konservative, end han stod retsforbundet.

Statsministerens sammenstød med retsforbundets leder, hvorunder de to herrer i enkle og jævne ord gav udtryk for deres gensidige følelser, skal jeg helt forbigå. Jeg tror, der aldrig er sagt noget mere jævnt og letfattet her i tinget end det, de to herrer sagde til hinanden.

Se, under valgkampen fortsatte den nuværende højtærede minister uden portefølje hr. Viggo Starcke sine angreb efter samme melodi. Ministeren skrev f. eks.: